

žarek dobrote

10/XV
oktober
2017

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 • • • Seminarji Karitas – odkrivanje doma v sebi in bližnjih

3 • • • Sveča Karitas za dober namen

KARITAS V ŽUPNIJI

3 • • • Organizacija in izpeljava srečanj

GRADIMO DRUŽINO

5 • • • Skupaj, da drug drugega osrečujeva

MLADA KARITAS

6 • • • Priložnosti, da mlade povabimo k sodelovanju

NA OBISKU

7 • • • Župnijska karitas Hinje se predstavi

8 • • • Poklicanost se začne z veseljem ob srečanju z Jezusom

10 • • • Zmagujemo lahko le skupaj

10 • • • V vaši organizaciji se počutim dobrodošlo

11 • • • S solidarnostnim tekom mladi sedemkrat obkrožili zemljo

CELJE

11 • • • Zajemajmo živo vodo iz Gospodovega studenca

KOPER

12 • • • »Ljubezen je ...«

13 • • • Romanje v Berlin

14 • • • Mati Terezija za vzor in pogum

LJUBLJANA

15 • • • Nag se bil in ste me oblekli

16 • • • Prijazno srečanje generacij

MARIBOR

17 • • • Romanje sodelavcev mariborske Karitas

20 • • • Literarni tabor v žički kartuziji

NOVO MESTO

20 • • • K Mariji in bl. Alojziju Grozdetu na Zaplaz

LETOVANJA

21 • • • Pustolovščina, lepo okolje in čudoviti ljudje

22 • • • Letovanje starejših v odkrivanju Božje ljubezni

Teden Karitas: 27. 11.–3. 12. 2017

Geslo: Kje sem doma?

Romanje sodelavcev Karitas

na Ponikvo: 29. 11. 2017

Klic dobrote: 29. 11. 2017

Nedelja Karitas: 3. 12. 2017

Foto: Andrej Šauperl

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITA

Seminarji Karitas 2017: Kje sem doma?

6. in 7. 10. Zavod Marianum, Veržej

13. in 14. 10. Dom sv. Jožef, Celje

21. in 21. 10. Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu

27. in 28. 10. Samostan Stična

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

14. 10. Tečaj HACCP za sodelavce ŽK, Vrbje, ob 17.30

4. 10. Tečaj oskrbe bolnika na domu, Slomškov dom Brežice, ob 18h

11. 10. Tečaj oskrbe bolnika na domu, Slomškov dom Brežice, ob 18h

12. 10. Predavanje: Novosti na področju socialno-varstvenih prejemkov, Vrbje, ob 18h

18. 10. Skupina za starejše, Vrbje, ob 9h

23. 10. Kuharska delavnica: Jesenske jedi, Vrbje, ob 17h

26. 10. Kateheza, Vrbje, ob 19.30

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

2. 10. Srečanje Karitas vipavske dekanije

2. 10. Začetek programov PNC na vseh lokacijah

4. 10. Srečanje sodelavcev DK Ilirska Bistrica

7. 10. Srečanje KBBI, samostan Vipavski Križ

9. 10. Srečanje DK Idrija Cerklje

10. 10. Srečanje Tolminske OK

10. 10. Druženje generacij, Ilirska Bistrica

13. 10. Dobrodelni koncert GORIŠKA DLAN, Nova Gorica

24. 10. Srečanje Goriške OK

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

21. 10. Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših in bolnih v domačem okolju, v župnijskem domu v Slovenj Gradcu

18. 11. Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših in bolnih v domačem okolju, v Mariboru, Strossmayerjeva 15

13. 1. 2018 Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših in bolnih v domačem okolju, v župnišču na Hajdini

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

27. 10. Deveti dobrodelni koncert »Podajmo si roko upanja«, Kulturni dom Črnomelj, ob 19h. Vstopnice lahko kupite na RIC Črnomelj, ZIK Črnomelj, v belokranjskih župnijskih uradih in pred koncertom.

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Peter Tomažič •

tema meseca

SEMINARJI KARITAS – ODKRIVANJE DOMA V SEBI IN BLIŽNJIH

Imre Jerebic

Izbrali smo si zanimivo geslo za naše seminarje v Veržeu, Celju, Mirenskem gradu in na novo v Stični: **»KJE SEM DOMA?«**

Slovenci smo v zadnjih treh generacijah veliko truda in financ vlagali v to, da bi zgradili sodobne domove zase in često še za svoje otroke. Danes so ti veliki domovi celo finančno breme nam in našim otrokom, ki hočejo imeti svoje – drugačne domove, za nas so pa preveliki.

Lahko bi rekli, da za nas Slovence velja: dom je dom in kdor ga ima, ima velik zaklad. Seveda ne gre le za fizični dom, ampak za dom, kjer najde vsak član družine varnost, sočutje in ima v njem tudi neko pozitivno vlogo.

Sodelavci Karitas pri svojem prostovoljnem delu nekoliko »zanemarjamo« svoj matični dom, saj veliko energije in časa namenjamo za naše »uboge«, ki zmeraj več rabijo, in če v nas začutijo varnost, sočutje in bližino, se naš dom kar naprej širi za nove člane. Zato se zgodi, da nam naši bližnji domači upravičeno očitajo, da smo preveč na Karitas, da preveč delamo za one, ki nas izkoriščajo, da smo poročeni s Karitas ...

In sedaj razmišljamo na naših seminarjih in v tednu Karitas na temo **»Kje sem doma«**. Izziv za sodelavce Karitas bo, če že pred začetkom seminarjev pogledamo v svoj lastni dom in ga malo ogrejemo, počistimo navlak, prebudimo v sebi sočutje in več domačnosti do sebe in bližnjih doma.

Menim, da če smo dobro zasidrani v svojem domu, smo ga pripravljani »adaptirati« in vgraditi nekaj novitet in ga znamo tudi zastonj podeliti še nekemu, ki se mu je dom zrušil ali mu je ušel iz rok.

Nič novega, nekateri starejši še imamo izkušnjo, da so kar tri generacije bivale pod isto streho in skupaj so gradili in si delili isti dom. Danes je čas drugačen, verjetno smo poklicani, da podelimo delček svojega lepega prijetnega doma (sočutje, varnost, bližino) nekemu, ki je ostal brez lepega doma, čeprav lahko živi osamljen, zbežan, na robu zdravja, v lepi hiši.

Pa korajžno na seminarje pod geslom **»Kje sem doma«**, saj bomo imeli veliko priložnost oplemeniti svoj dom in se motivirati, da bi nekemu pomagali na

ново zgraditi topel dom. Naj bodo seminarji Karitas tudi priprava na naše praznovanje tedna Karitas in vsa praznovanja, ki jih boste v tem duhu pripravili do konca leta. •

SVEČA KARITAS ZA DOBER NAMEN

Peter Tomažič

V preteklih letih so se mnoge župnijske Karitas odločile za zbiranje sredstev s prostovoljnim prispevkom za svečo Karitas. Glavni namen take sveče je, da prižgemo manj in manjšo svečo ter sredstva raje namenimo za ljudi v stiski. Nekatere župnijske Karitas svečo vstavijo v kartonasto dekorativno škatlo, ki jo naredijo sami, in svečo za večji dar ponudijo namesto cvetja na grob.

V mesecu oktobru bo za župnijske Karitas na voljo oblikovno prenovljena sveča Karitas z motivom Marije, Jezusa in angelčka. Sveče lahko naročite pri vaši škofijski Karitas, kjer vam bodo posredovali tudi strošek izdelave.

Sveča je narejena v Sloveniji in gori vsaj dva dneva. Izdelana je iz kvalitetnih materialov, ki se reciklirajo. •

3

Karitas v župniji

ORGANIZACIJA IN IZPELJAVA SREČANJ

Iz priročnika za razvoj župnijskih Karitas: Ljubi svojega bližnjega, pripravili člani nacionalne koordinacijske skupine za sodelovanje Karitas v jugovzhodni Evropi

Organizacija srečanj je načrtno planiranje in pripravljanje sestanka, preden se ta zgodi, in sicer sledi procesu ter vsebuje določene ključne elemente.

Izpeljava srečanj je zavestno vodenje srečanja, da le-to ne skrene s poti, da vsi udeleženi aktivno sodelujejo, da se doseže zastavljene cilje in perspektive.

Sestanke organiziramo z namenom, da bi delili informacije in drug drugega obveščali in/ali reševali probleme, sprejemali odločitve itd. Lastnosti uspešnega sestanka so:

- Namen in cilji so vnaprej določeni.
- Udeležijo se ga primerne osebe.
- Urnik in dnevni red sta pripravljena in razdeljena vnaprej.
- Informacije o temi so znane vnaprej; posameznikom se razdeli vloge.
- Sestanek je ustrezno vođen/izpeljan.
- Sestanek se zaključi s povzetkom, ki vključuje naloge in dejavnosti.
- Zapisnik je posredovan takoj, ko je mogoče.

Zagotovite, da bo srečanje pravi način za doseganje zastavljenih ciljev. Težko bo, če boste planirali sestanek tako, da se boste prilagajali posameznikom, zato poskrbite za zagotovitev, da bo sestanek najprimernejši odgovor na težave, izboljšave procesov in zastavljanje načrtov.

Tu je nekaj osnovnih vprašanj, ki si jih lahko zastavite pred organizacijo srečanja:

- *Obstaja izziv ali problem, ki je lažje rešljiv v skupini?*
- *Imamo potrebo po komunikaciji?*
- *Kakšni so odnosi med posamezniki v skupini?*
- *Kakšni so odnosi v skupini, potrebujemo izgrajevanje večje povezanosti?*
- *Kaj se bo zgodilo, če sestanka ne organiziramo?*

Osnovni razlogi, zakaj nekatera srečanja niso učinkovita, so:

- ker pravzaprav niso potrebna,
- ker so organizirana ob napačnem času in/ali na napačnem kraju;
- ker niso bila dobro zastavljena,
- ker so bili povabljeni napačni ljudje,
- ker niso bila ustrezno organizirana.

Osnovne funkcije sestankov:

1. Sestanek definira skupino. Prisotni ji pripadajo, drugi ne.
2. Na sestanku skupina ponovi, osveži in dodaja informacije skupnemu znanju.
3. Sestanek vsakemu posamezniku pomaga razumeti timskega duha in njegov namen ter mu pokaže, kako njegovo delo vpliva na delo drugih ter delo celotne skupine.

Priprava sestanka

Kaj želimo ob koncu sestanka doseči?

Razlogi, zaradi katerih se ljudje po navadi srečujejo, so izmenjava informacij, učenje (o temah in spretnostih), kreativno razmišljanje in zbiranje idej, kritično razmišljanje (analize, zastavljanje ciljev, reše-

vanje problemov, sprejemanje odločitev) ali gradnja medsebojnih odnosov in predanosti delu.

Preden začnete načrtovati sestanek, morate določiti njegov namen s postavitvijo jasnih ciljev in konkretnih nalog. Na primer:

- **Cilj 1:** *Odločiti se za nalogo ŽK*

Predlog 1: *Opis naloge*

- **Cilj 2:** *Narediti načrt za delo župnijske Karitas*

Predlog 2: *Osnutek letnega načrta ŽK*

Kaj moramo med sestankom početi, da bomo dosegli želene cilje in predloge, oziroma kako sestaviti dnevni red?

Če veste, kam morate do konca sestanka priti, boste vedeli tudi, kaj vse morate na sestanku pokriti. Vsak korak pri uresničevanju zastavljenega cilja mora biti skrbno preučen, saj je treba določiti tudi okvirni čas njegove izpeljave. Ko sestavljate dnevni red, pomislite na to:

- *Kako dolg bo sestanek?*
- *Katere točke moramo umestiti na dnevni red, če želimo doseči čim več predlogov za rešitev?*
- *Kako najbolje predstaviti posamezne dele – kaj spada v proces?*
- *Kako se bodo udeleženci odločali (konsenz, glasovanje, odločitve vodje)?*
- *Kako dolgo bo trajala diskusija o posameznem delu?*

Priložnosti za izražanje mnenja, spraševanje in pojasnjevanje razlogov za odločitve so ključni, ko želimo razvijati in dosegati konsenz o načrtovanih aktivnostih. Kakršnekoli bližnjice bi na tem nivoju povzročile nazadovanje.

Kdo se mora sestanek udeležiti?

Če želimo, da bo sestanek čim bolj uspešen, moramo povabiti prave osebe. Kriteriji za njihovo izbiro so različni.

- *Najpomembnejši faktor je, da morajo biti prisotne osebe seznanjene in pomembne za predvideno temo.*
- *Odločitev o tem, kdo naj sodeluje, temelji na tem, kaj želite s sestankom doseči. Morda se to zdi preveč očitno, a zanimivo je, koliko sestankov se odvije brez prisotnosti pravih ljudi.*
- *Ne zanašajte se preveč na svoje odločitve o tem, kdo naj pride. Vprašajte za mnenje še druge.*

Če je mogoče, pokličite vsako osebo in jo obvestite o sestanku, njegovi namembnosti in razlogu, zakaj potrebujete prav njo.

Pomembni so tudi odnosi med udeleženci. Poskusite ugotoviti, kako se razumejo, še posebej pa bodite pozorni, če med njimi obstaja kakršenkoli konflikt.

Kaj naj udeležencem pošljemo vnaprej? Katere informacije razdelimo na sestanku (mape, razpredelnice, stara poročila, predlogi itd.)?

Če udeležencem dnevni red pošljete pred sestankom, bodo imeli čas za pripravo vprašanj o temi. Če boste od njih zahtevali branje ali urejanje dokumentov, gradivo pošljite nekaj časa vnaprej. Četudi ste ga poslali, vseeno namenite nekaj minut sestanka tudi razpravi o gradivu.

Pozorni bodite, da vsakemu udeležencu pošljete:

- *Vabilo*
- *Dnevni red*
- *Cilje in namene sestanka*
- *Dodatno dokumentacijo, če je potrebno*
- *Logistične informacije*

Kako je najbolje pripraviti prostor za sestanek?

Prostor za sestanek je lahko ključnega pomena za uspeh sestanka. Znano je namreč, da kljub dobro pripravljenemu dnevnemu redu, ustreznim udeležencem, določenim namenom in ciljem sestank ne uspe zaradi logistične in tematske neustreznosti prostora. Ko izberete prostor, bodite pozorni na:

- *akustiko sobe, luči, gretje, ventilacijo*
- *stole in mize (poskusite najti najustreznejši položaj)*
- *vizualne pripomočke, ostalo opremo in električno*
- *ostale dejavnike, ki bi lahko uničili sestanek*
- *urgentne postopke*

V naslednji številki nadaljevanje o dogajanju med srečanjem. •

gradimo družino

SKUPAJ, DA DRUG DRUGEGA OSREČUJEVA

Peter Tomažič

Zlatoporočence velikokrat vprašajo: »Kako vama je uspelo ostati skupaj tako dolgo dobo?« Odgovori so običajno različni. Nema lokrat pa je odgovor: »Treba je malo potrpeti in gre.« Seveda to največkrat pride iz ženskih ust. Kar nekaj teh žensk nima voznškega izpita, mnoge nimajo nase napisane polovice premoženja in mnoge so v službi zaslužile bistveno manj kot njihovi možje. Večina jih je prevzela samo možev priimek. Kljub zgornjim pomanjkljivostim za današnji čas so videti zadovoljne, ponosne in daleč od tega,

da bi se počutile podrejene svojemu možu. Zanimivo je, ko v pogovoru ugotoviš, da so celo življenje spoštovale svojega moža in ga hkrati tudi vsak dan brusile v pravi smeri. Še več, lahko rečemo, da so svoji družini in zakonski zvezi dale svoje srce. Ko vprašamo njihove može, kaj so delali, ugotovimo, da so nimalokrat v svojem poklicu opravljali težaška, nevarna in naporna dela v industriji, obrti in na kmetijah. Večina jih je zelo odločnih in »kerlcev«, bi rekli po domače, kar se dobro čuti še v njihovi starosti. Ko poslušamo te može, lahko kot iskrico v očesu ali v besedi začutimo, da še vedno občudujejo svojo izbranko.

Seveda ni vedno v vseh pogledih tako idilično. Vsi ti zlati pari so svoje osebnosti oblikovali pred spolno revolucijo, ki se je začela v 60. letih, in informacijsko revolucijo, ki se je začela v 70-ih. Živeli so nimalokrat v pomanjkanju, v dokaj homogeni družbi z malo izbir in alternativ ter z malo informacijami. Od takrat dalje pa se nam ob sočasnem razvoju tehnologije vse bolj intenzivno ponuja neskončna svoboda odločanja v vseh stvareh: spolnosti, poklicu, komunikaciji, znanju, karieri, osebnostnem razvoju, veri, potovanjih, zabavi ... Vse lahko zamenjamo, v vse se lahko preobrazimo in večino stvari, celo otroke, lahko kupimo. Še več, če stalno ne menjamo, sploh nismo normalni. Vse lahko izvemo, o vsem smo preinformirani. Če ne gradimo svoje podobe v javnosti in če nismo sposobni komentirati vsega po vrsti, smo nihče. Vse okrog nas govori, da so potrebne spremembe, novo in tisto, kar bolj ustreza moji samovšečnosti in novi podobi, ki sem jo kot ponujeno prevzel. Vsekakor je življenje parov v smislu odnosa danes zahtevnejše in bolj obremenjeno z zunanjimi pritiski kot v preteklosti. Pozitivne razlike med moškim in žensko se hitro izgubljajo. Fizična sila, ki daje vrednost in samozavest moškim, je v našem okolju postala nepomembna za preživetje. Celotna družba se hitro spreminja in dokazano je, da imamo danes manj osebnih prijateljev in osebnih stikov kot pred 50 leti ter da smo kljub vsemu hrupu in blišču okoli nas vse bolj osamljeni. Enako se lahko zgodi tudi v odnosu z najbližjimi.

In potem se vprašava: »Zakaj sva kot zakonca v teh časih sploh skupaj?« Skupaj sva zaradi vseh lepih spominov, ki sva jih skupaj ustvarila od zaljubljenosti dalje, vseh najinih pozornosti, dotikov, potovanj, praznovanj in dogodkov. Skupaj sva, ker to mnogokrat doživljava tudi danes in se veseliva vseh prihodnjih dogodkov in trenutkov, ko se bova skupaj lahko radovala. Skupaj sva tudi zato, ker slediva svoji notranji potrebi po spolnem življenju, po zaupnem in varnem telesnem stiku med moškim in žensko. Skupaj pa sva tudi iz čisto praktičnih razlogov: ker tako lažje živiva, porazdeliva si delo, drug drugega poslušava, se podpirava in tolaživa, skupne so najine finance in skupaj

6

sva umeščena v socialno mrežo obeh sorodstev in poklicnih sodelavcev. Skupaj sva zagotovo tudi zaradi otrok, saj so najina kri, in če se le da, bi jim rada poklonila sprejetost ter jim ne bi hotela prizadeti bolečine, ki jo vidiva v mnogih družinah. Zaradi otrok vstajamo sredi noči, zaradi njih naredimo na tisoče kilometrov, zaradi njih gradimo prostoren dom in še in še ... Otroci so kot lepilo, ki drži par skupaj, vendar ne vedno in le za krajši čas, največkrat le do desetega leta njihove starosti. Nenazadnje pa, še posebej takrat, kadar med nama ni vse v redu, sva skupaj zato, ker potrpiva in vztrajava, ker sva se tako odločila pred Bogom in dala besedo pred ljudmi. Pa smo spet pri potrpljenju.

Če vse to strnemo, sva skupaj zato, da drug drugega osrečujeva in si pomagava uresničevati osebno poslanstvo. Človek pa je srečen, kadar se uresničujejo njegove vrednote, tisto, kar je zanj vredno, kar mu nekaj pomeni. Tako, poenostavljeno povedano, opredeljujejo partnersko življenje mnogi družinski in zakonski terapevti. Na vprašanje, katere najine vrednote so skupne in katere različne, si mora par najprej odgovoriti pred začetkom skupnega življenja, saj je nujno, da se tega zavedata. Do takih spoznanj in podrobnega pregleda par najlažje pride s poglobljeno pripravo na zakon, npr. v šoli za zakon, ko se vsaj eno leto sprašujeta, kdo sem, kdo si, kdo sva ... Nato se v odnosu začne osrečujoče delo osrečevanja. To delo pa ni lahko, saj zahteva veliko tankočutnosti, nesebičnosti, spremljanja in sprejemanja drug drugega, še posebej ko te narazen neusmiljeno trgajo otroci, služba, včasih tudi starši in moderna družba s svojimi sporočili. Pri tem je ključen pravi pogovor, še posebej tisti, ko se odmaknemo »na goro«, na duhovne vaje, na zakonsko skupino ali v čas in prostor, rezerviran samo za naju, ko sva iskrena ter poskuša drug drugega slišati in razumeti v globini, v vsakodnevem spreminjanju, v najglobljih željah, hrepenenjih in tudi stiskah.

Skupaj sva, da drug drugega osrečujeva, da si pustiva, da sva moški in ženska, da skozi življenje rasteva v skupnem in svojem poslanstvu v tem in v vseh časih norega sveta. Seveda pa na tem mestu velja vprašanje za vse nas: Ali vem, kdo je človek, s katerim živim, kaj ga resnično osrečuje in kaj je njegova osebna pot v življenju? Ali mu pomagam in spodbujam njegovo rast na vseh področjih? Če tega ne počnemo ter če nismo pripravljeni vsaj malo potrpeti, temveč skrbimo predvsem zase, se potrudimo, da ne bo prepozno ... •

mlada karitas

PRILOŽNOSTI, DA MLADE POVABIMO K SODELOVANJU

Luka Oven

Vključevanje mladih v projekte v župnijah je zelo široka tema. Zakaj mlade sploh vključevati, kako jih vključevati in kaj naj bi mladi v Karitas sploh delali, je le nekaj od mnogih vprašanj, ki si jih postavimo, ko slišimo Mlada Karitas.

Mladi aktivnostim v župniji prinesejo svežino in nove pristope k projektom. Včasih je zamisli treba še nekoliko obdelati in prilagoditi, kar lahko storijo starejši in bolj izkušeni sodelavci Karitas. Pomembno pa je, da mladih pri njihovih idejah ne oviramo preveč, saj lahko to povzroči, da njihova domišljija zamre, zato raje skupaj oblikujemo ideje tako, da smo na koncu vsi zadovoljni. Mladi pa so v Karitas pomembni tudi zato, da bodo morda čez deset ali dvajset let oni tisti, ki bodo lahko znanje predajali naprej.

Preden se lotimo vključevanja mladih v Karitas, se jim moramo približati in ugotoviti, česa si pravzaprav želijo. Danes je na voljo mnogo aktivnosti, v katere se mladi lahko vključijo. Zakaj bi se povezali ravno v Karitas, če pa jim že tako primanjkuje časa? Mislim, da bi lahko bila prednost Karitas ravno sooblikovanje programov, pomoč starejših in bolj izkušenih članov, vedno novi izzivi ter podpora mladim in zagotavljanje potrditve, ki jo pri procesu odraščanja potrebujejo. Taki programi se seveda ne oblikujejo čez noč, pač pa je vanje treba vložiti ogromno truda in vztrajati pri nadgrajevanju in dopolnjevanju, hkrati pa ne pozabiti, da delamo z mladimi in za mlade.

Mladim so v današnjem času blizu predvsem projekti, ki so časovno manj obsežni ali pa so daljši, vendar enkratni. Časovno manj obsežni projekti (1–2 uri na teden) so na primer pomoč pri učenju, razdeljevanje odsevnikov starejšim, da so ponoči bolj opazni, itd. Enkratni dogodki pa so letovanja, organizacija družabnih večerov, zbiranje sredstev za socialno ogrožene ... Tako mladi pri projektu sodelujejo, hkrati pa jim ni treba opustiti drugih dejavnosti in lahko izbirajo, katerih aktivnosti se bodo še udeležili.

Na Slovenski karitas smo začeli s pilotnim projektom, s katerim želimo nagovoriti mlade, da z novim, drugačnim projektom vstopijo v sodelovanje s Karitas, hkrati pa vstopati tudi v preventivne aktivnosti, ki

young
CARITAS

pomagajo ljudem pri varovanju njihovih življenj. V oktobru na primer začnemo preventivno akcijo razdeljevanja odsevnikov starejšim udeležencem sv. maše. K izvedbi akcije so povabljeni mladi prostovoljci, ki se bodo prej izobrazili na področju prometne varnosti, nato pa po delavniških mašah pristopili k starejšim in jim svetovali ter predlagali načine, kako biti v prometu bolj opazen (svetla oblačila, odsevni trak, kresnička), in jih opomnili, da je to pomembno zato, da nas vozniški lažje in prej opazijo. Razdelili jim bodo tudi odsevne trakove. Za Karitas je to nova oblika skrbi za starejše, saj so ravno oni na področju varnosti v prometu najbolj ogroženi. Za mlade pa je projekt zanimiv, ker gre za enkratno zanimivo akcijo, ki jim ne vzame veliko časa, dobijo pa možnost, da se srečajo s Karitas. Gre tudi za obliko medgeneracijskega druženja in sožitja, Karitas pa z akcijo vzpostavi povezavo z mladimi prostovoljci, hkrati pa to lahko pomeni vzpostavljanje in oblikovanje Mlade Karitas v župniji. Gre za izjemo priložnost, saj se mlade lahko kasneje povabi tudi k ostalim že obstoječim projektom ali pa se z njimi oblikuje nove. •

na obisku

ŽUPNIJSKA KARITAS HINJE SE PREDSTAVI

Marija Pečjak in Gregor Vidic

Župnijska karitas Hinje je bila ustanovljena 6. aprila 2008. Na ustanovnem sestanku, kjer je bilo navzočih 14 prostovoljcev, so prebrali Statut Župnijske karitas Hinje in ga soglasno potrdili. Tako so se seznanili s temeljnimi smernicami karitativnega poslanstva in se prednostno posvetili delu s starejšimi in osamljenimi. Tajnica Župnijske karitas Hinje je ga. Marija Pečjak, predsednik pa g. župnik Ciril Murn, ki je od oktobra 2015 tudi predsednik Škofijske karitas Novo mesto.

Župnijska karitas poskuša sodelovati pri vseh rednih ter izrednih akcijah Slovenske karitas in Ško-

fijske karitas Novo mesto. Vsakič se vsaj nekaj članov udeleži duhovnih obnov, raznih predavanj, seminarjev Karitas in občnega zbora Škofijske karitas Novo mesto, v tednu Karitas pa še zlasti romanja na Ponikvo ter koncerta Klic dobrote v Celju. Na nedeljo Karitas so v župniji vpeljali lep običaj, ko prostovoljci skupaj z župnikom Cirilom pogostijo vse, ki so pri nedeljski sveti maši. Prostovoljci se skupaj s starejšimi in prijatelji radi udeležijo tudi škofijskega romanja na Zaplaz. Radi sodelujejo tudi z osnovno šolo in občino. Skupaj z županom in predstavniki Občine Žužemberk obiščejo tiste, ki praznujejo 90. rojstni dan. Letos so izvedli štiri takšne obiske. S slavlenci obujajo spomine na prehojena leta, ki so bila mnogokrat tudi težka, a se jih z veseljem spominjajo.

Otrokom pomagajo pri nakupu šolskih potrebščin, izvedejo miklavževanje in delavnico adventnih venčkov, pomagajo pa tudi pri izvedbi oratorija, ki se ga udeleži okoli 30 otrok. V okviru materialne pomoči 320 oseb prejema hrano EU. Ker Župnijska karitas nima skladiščnih prostorov, prostovoljci vso hrano takoj razvozijo na domove uporabnikov.

Posebno skrb Župnijska karitas Hinje namenja starejšim tako na domu kot v domovih starejših občanov v različnih krajih, vse od Dobrega Polja, Ribnice in Ko-

čevja pa do Metlike, Trebnjega in Šmarjete; kjer pač so hinjski farani našli prostor za preživljanje jeseni svojega življenja. Vse svoje nekdane farane tako obiščejo pred božičem in veliko nočjo, včasih pa tudi med letom. »Nepopisno je srečanje z njimi, ko jih vidiš, s kakšnim veseljem te sprejmejo,« pove Marija Pečjak. »Razveselili smo jih tudi v letošnjem letu, jih obdarili in se z njimi pogovarjali. Ob slovesu smo jim zaželeli lepo praznovanje in veliko veselih trenutkov ter čimprejšnje srečanje. Starejše – bolne in osamljene, ki živijo doma, obiščemo ob prazničnih dneh in večkrat med letom. Delo s starejšimi je naše posebno poslanstvo,« še razloži. »Pri obiskih na domu, v domovih starejših občanov, v bolnišnicah ali na družabnih srečanjih spoznaš, da se počutijo osamljeni. Po srečanju teh ljudi nam ostanejo nepozabni trenutki, ko opaziš na

8

njihovih obrazih vsaj trenutek sreče in zadovoljstva. V bodoče bi bilo treba več druženja z njimi, da ne bi imeli občutka osamljenosti in odrinjenosti,« doda prostovoljka Marija.

Vsako leto pripravijo tudi srečanje starejših, bolnih in invalidov. Letos so tovrstno srečanje izvedli 23. julija; čeprav je bila huda vročina in dopusti, je bilo kar lepo število zbranih.

Kot kristjani namreč verujejo, da uresničevanje ljubezni do ubogih in pomoči potrebnih vodi v izkušnjo Božje ljubezni in usmiljenja, ki hoče doseči vse ljudi. Zato postaja karitativna dejavnost v župniji poseben izraz pričevanja za Boga Jezusa Kristusa, ki je ljubezen. »Prostovoljci Župnijske karitas smo zelo hvaležni g. župniku Cirilu Murnu za vse spodbude in veliko pomoč pri našem delu,« še povedo.

V Župnijski karitas Hinje so ponosni, da lahko uresničujejo svoj namen s spodbujanjem in udeležanjem krščanske solidarnosti, ki temelji na evangelijski zapovedi ljubezni do bližnjega. Želijo si, da bi še naprej pomagali pri vzgoji in motivaciji vernikov v župniji, da bi imeli čut za stiske bližnjega in bi se po svojih močeh ter možnostih vključili v konkretno reševanje stisk bližnjih. •

POKLICANOST SE ZAČNE Z VESELJEM OB SREČANJU Z JEZUSOM

papež Frančišek

»Zakon, posvečeno življenje, duhovništvo – vsaka poklicanost se začne s srečanjem z Jezusom, ki nam daje veselje in novo upanje.« **Gospod namreč ne želi moških in žensk, ki hodijo za njim slabe volje. Želi, da smo veseli, da smo srečni, da sanjamo. Bog želi, da sanjamo drugačen svet.**

Prvi učenci

Naslednji dan je Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev. Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Glej, Božje Jagnje!« Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom. Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: »Kaj iščeta?« Rekla sta mu: »Rabi (kar v prevodu pomeni učitelj), kje stanuješ?« Rekel jima je: »Pridita in bosta videla.« Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure. Eden od teh, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra. Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu je rekel: »Našli smo Mesija.« Privedel ga je k Jezusu. Jezus je uprl pogled vanj in rekel: »Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa.« (Jn 1,36-42)

Trenutek, ki je ostal vtisnjen v spomin

»Klic prvih Jezusovih učencev« ostane tako zelo vtisnjen v njihov spomin, da si je eden od njih zapomnil celo uro: »Bilo je okrog desete ure« (Jn 1,39). Evangelist Janez opisuje prizor kot jasen spomin iz mladosti, ki je ostal nedotaknjen v njegovem spominu kot ostarele osebe.

Dogodek se je zgodil blizu reke Jordan, kjer je krščeval Janez Krstnik. Mladi Galilejci so si Krstnika izbrali za duhovnega vodjo. Nekega dne pa je prišel Jezus in se v reki dal krstiti. Naslednji dan je ponovno prišel in takrat je Janez Krstnik dejal dvema od svojih učencev: »Glej, Božje Jagnje!« (Jn 1,36).

Jezus – strokovnjak za človeško srce

Za oba je to bila »iskra«. Zapustita svojega prvega učitelja in začneta hoditi za Jezusom. On se obrne proti njima in jima zastavi ključno vprašanje: »Kaj iščeta?« (Jn 1,38). »Jezus se v evangelijih pojavi kot strokovnjak za človeško srce«. V tistem trenutku je srečal dva mladeniča, ki sta bila v iskanju in na zdrav način nemirna. Ali je mladost, ki je zadovoljna in brez vprašanja po smislu, zares mladost? »Mladi, ki ne iščejo ničesar, niso mladi, so v pokoju, postarali so se predčasno. Žalostno je videti mlade v pokoju.« Jezus se skozi ves evangelij in pri vseh srečanjih, ki se mu

zgodijo na poti, kaže kot »vžigalec« src. Od tu tudi tisto njegovo vprašanje, s katerim želi prebuditi željo po življenju in sreči, ki jo vsak mlad človek nosi v sebi: »Kaj iščeš?« Zato vprašanje vsem mladim: »Ti, ki si mlad, kaj iščeš? Kaj iščeš v svojem srcu?«

Poklicanost Janeza in Andreja se začne na ta način: je začetek prijateljstva z Jezusom, ki je tako zelo močno, da oblikuje skupnost življenja in gorečnosti z njim. Oba učenca ostaneta z Jezusom in se takoj spremenita v misijonarja. Njuna brata, Simon in Jakob, namreč kmalu tudi začneta hoditi za Jezusom. Šla sta namreč k njima in rekla: »Našla sva mesijo, našla sva velikega preroka!« Sta misijonarja zaradi tistega srečanja. To je bilo tako ganljivo srečanje, tako srečno, da se bosta učenca za vedno spominjala tistega dne, ki je razsvetlil in usmeril njuno mladost.

Poklicanost se začne z veseljem ob srečanju z Jezusom

Kako odkriti svojo lastno poklicanost v tem svetu? Odkrije se jo lahko na mnogo načinov. A ta stran evangelija nam pravi, da je prvi pokazatelj »veselje ob srečanju z Jezusom«. »Zakon, posvečeno življenje, duhovništvo – vsaka prava poklicanost se začne s srečanjem z Jezusom, ki nam daje veselje in novo upanje.« Prav tako nas vodi skozi preizkušnje in težave, v polnost srečanja z njim in v polnost veselja.

Gospod ne želi moških in žensk, ki hodijo za njim slabe volje, brez vetra veselja v srcu. Vprašajte se, ali je v vašem srcu veter veselja. Jezus želi osebe, ki so izkusile, da biti z njim daje neizmerno srečo, ki se lahko obnovi vsak dan življenja. Učenec Božjega kraljestva, ki ni radosten, ne evangelizira tega sveta; je žalosten človek. Jezusovi pridigarji ne postanemo tako, da zaupamo v orožje retorike, s tem da samo govorimo. Pridigarji postanemo, če v očeh varujemo svetlikanje resnične sreče.

Bog želi, da sanjamo drugačen svet

Iz tega razloga kristjan – kakor Devica Marija – varuje plamen svoje zaljubljenosti, zaljubljenosti v Jezusa. Seveda v življenju pridejo tudi preizkušnje in trenutki, ko je treba hoditi dalje kljub mrazu in nasprotnim vetrovom, kljub mnogim bridkostim. Vendar pa kristjani poznajo pot, ki vodi k tistemu svetemu ognju, ki se je prižgal enkrat za vselej.

Ne poslušajmo razočaranih in nesrečnih oseb. Ne poslušajmo nekoga, ki cinično govori, naj ne gojimo upanja v življenje; ne zaupajmo komu, ki ugaša vsako novo navdušenje, ko pravi, da za nobeno stvar ni vredno žrtvovati vsega življenja; ne poslušajmo 'starih po srcu', ki dušijo mladostniško evforijo. »Raje gojimo zdrave utopije. Bog želi, da smo sposobni sanjati kakor on in z njim, medtem ko hodimo zelo pozorni na realnost. Sanjati drugačen svet. In če sanje ugasnejo,

vrniti se in ponovno sanjati, pri tem pa z upanjem zagemati iz spomina na začetek.«

To je temeljna dinamika krščanskega življenja: spominjati se Jezusa, ognja ljubezni, s katerim smo si nekega dne zamislili naše življenje kakor načrt dobrega, in s tem plamenom oživljati naše upanje. •

Predlog za pogovor v skupini:

Vsak udeleženec delavnice dobi list papirja in svinčnik. Po uvodni misli iz razmišljanja papeža Frančiška voditelj povabi udeležence k sodelovanju. Za vsako nalogo naj si udeleženci vzamejo nekaj trenutkov časa za razmislek:

- Na list papirja naj vsak zase zapiše tri osebe, ki so močno vplivale na vas, na vašo osebnost, na vašo življenjsko pot, na to, kar ste sedaj.
- Napišite tri dogodke, ki so prav tako življenjsko vplivali na vas. En dogodek naj bo povezan s tem, kaj vas je nagovorilo, da ste danes prostovoljec/-ka Karitas.
- Sedaj osebe in dogodke zapišite v kronološki red, tako kot so vplivali na vas od rojstva do tega trenutka.
- Z drugimi si podelite, kdo in kaj je tisto, kar je najbolj vplivalo name. (*Če je skupina velika, lahko to naredite v manjših skupinicah.*)
- Skupaj oblikujte plakat o pozitivnih osebah in dogodkih, izkušnjah, ki so vplivali na vas. Pod vtisom teh pozitivnih izkušenj v skupini ali v manjših skupinah poiščite čim več različnih idej (uresničljivih in neuresničljivih), kako lahko vi navdušujete druge.
- Izmed idej si izberite eno uresničljivo in zapišite konkretne sklepe (v skupini ali individualno), kako jo boste v tem mesecu uresničevali.
- Nato pa si izberite eno, ki je neuresničljiva, in jo vseeno poskušajte čim bolj konkretizirati, ob uresničljivih ali neuresničljivih pogojih. Pustite sanjam prosto pot in naredite sanjski načrt ter prepustite, da v vas zori v tem mesecu. Zaupajte Vanj in morda boste v tem času našli pot, da uresničite tudi to.

Delavnico pripravila: Nataša Hanuna

ZMAGUJEMO LAHKO LE SKUPAJ

Helena Zevnik Rozman

10

Uspeh košarkarjev na evropskem prvenstvu je popolnoma prevzel celotno Slovenijo. Še tisti, ki po navadi ne spremljajo športa in si ne ogledajo tekem, so 17. septembra zvečer spremljali prenos. Uspeh nas je dvignil, vsi smo se začutili zmagovalce, ponosni skupaj s fanti, ki jim je uspelo nekaj, za kar nismo verjeli, da zmorejo oziroma da zmore tudi »majhna« slovenska ekipa. Uspeh ni prišel le zaradi njihovega znanja in treninga, ampak so vsi poudarjali prijateljsko vzdušje, ekipnega duha, bratsko pripadnost drug drugemu. Uspelo jim je, ker so razmišljali zmagovalno, si med seboj pomagali in niso gledali le vsak zase ter na svoj uspeh, temveč so vedeli, da lahko uspejo le skupaj.

Prav slednje je poleg zlate medalje navdušilo Slovenijo, da je tako evforično spremljala fante pod košem. V nas so zbudili nekaj, kar nam je dano v gene in nosimo v sebi, in sicer, da lahko preživimo le drug z drugim, ne pa sami, da lahko uspemo le s pomočjo sočloveka in da le skupaj lahko spreminjamo svet.

Žal v današnji družbi vlada klima individualizma, ki nam govori, da sem pomemben/-na samo jaz, in ne moj brat ali sestra, ki je morda v stiski, ki potrebuje mojo roko ali samo nasmeh. Družba nam dopušča, da smo negativni, da v vsakem še tako svetlem dejanju takoj vidimo probleme, napake, slaba dejanja ... Ta negativizem lahko najdemo povsod. Razdira naše družine, vnaša nesoglasja v politiko, podjetja ... Močno je prisoten tudi v kulturi, športu, veliko ga je na humanitarnem področju in tudi v slovenski Cerkvi. Celo med prijatelji se najde.

In sredi septembra v to našo zdolgočaseno družbo košarkarji vnesejo sporočilo, da je uspeh možen, da se stanje lahko spremeni, če stopimo skupaj, če pozabimo na sebičnost, če upamo, verjamemo in sanjamo. Njihovo sporočilo nas izziva, da prevetrimo naše skupnosti z večjim optimizmom, veseljem in medsebojno bratsko povezanostjo. Njihov uspeh nam daje upanje, da s trdim delom, porazdeljenimi vlogami in z optimizmom uspemo narediti tudi kaj nemogočega. •

V VAŠI ORGANIZACIJI SE POČUTIM DOBRODOŠLO

Danilo Jesenik Jelenc

V poletnih mesecih 2017 je francoska študentka Coline Lambert kot prostovoljka obogatila programe Karitas v Sloveniji. Obiskuje visoko šolo La Rochelle Business School za turistični management v francoskem obmorskem mestu La Rochelle. Po opravljeni humanitarni praksi je bila izjemno zadovoljna z vsem, kar je pri nas doživela in naredila. Tudi za nas je bilo sodelovanje z njo dragocena izkušnja. Izreka moji zahvalo tudi v imenu organizacij, kjer je delovala: Hiša otrok – Vrtec Montessori (Zavod Antona Martina Slomška Maribor), Nadškofijska karitas Maribor, VDC Dom čebelice (Slovenske Konjice), VDC Murenčki (Starše), Škofijska karitas Celje (Vrbje), Zavod sv. Stanislava (Ljubljana), Slovenska karitas (Portorož). Po dveh mesecih prostovoljskega dela smo ji postavili nekaj vprašanj.

Kaj je namen projekta Humacite, ki ga od svojih študentov zahteva vaša šola?

Namen tega obveznega programa je, da se študentje vsaj za dva meseca družimo z ljudmi v stiski in tako razvijemo socialni, državljanski in humanitarni občutek. Učimo se zapustiti prostor lastnega udobja, odkriti druge ljudi in način, kako jim biti predan. Ta projekt naj bi izboljšal tudi našo prilagodljivost in nas naredil bolj odgovorne. Moj glavni cilj je bil pridružiti se neki organizaciji in njenim skupinam, ki potrebujejo pomoč. Želela sem tudi spoznati novo deželo in nove poglede na življenje okrog sebe.

Zakaj ste izbrali prav Slovensko karitas?

Iskala sem po internetu, in ko sem prišla do spletne strani Slovenske karitas, sem se ustavila in si rekla, da je Karitas po Evropi priznana kot dobra organizacija, ki zna poskrbeti za potrebe ljudi. In sem se odločila.

Kakšni so bili vaši prvi vtisi, ko ste začeli delati znotraj Karitas?

Karitas sem doživela kot zelo razvejano in raznoliko organizacijo, kar se mi zdi zanimivo in pomembno. Zaposleni in prostovoljci so se mi zdeli ljudje odprtega duha, ki znajo prisluhniti ljudem okrog sebe. V vaši organizaciji se počutim dobrodošlo.

Katera izkušnja teh dveh mesecev vam je najbolj dragocena?

Prvi teden sem delala v vrtcu, kjer mi je mala deklica podarila svojo risbico. Bil je tako ljubeč trenutek, ker sva obe začutili, da se kljub jezikovni oviri lahko razumeva – preko risbe, nasmeha in odnosa. To je bilo zame nekaj neprecenljivega in ta izkušnja iz Slovenije me bo vedno spremljala.

Zakaj je po vašem mnenju danes lepo/težko biti »oseba karitas«?

Najbrž je težko najti mesto ali vlogo, v kateri boš lahko pomagal na način, ki je skladen s tvojo osebnostjo in mišljenjem. Najlepše pa je videti ljudi, ki si jim izkazal pomoč, kako se srečno nasmehnejo in uživajo v tvoji družbi.

Vaše sporočilo za naše zaposlene in prostovoljce?

Nadaljujte in vztrajajte, ne da bi pri tem silili sami sebe. Počnite to zato, ker vam je všeč, ker vas dela srečne in nasmejane. Nadaljujte, ker se pri tem počutite zares dobro. •

S SOLIDARNOSTNIM TEKOM MLADI SEDEMKRAT OBKROŽILI ZEMLJO

Jana Flajs

Slovenska karitas je v šolskem letu 2016/17 ponovno povabila vse slovenske šole in vrtce k izvedbi Teka podnebne solidarnosti. Preko tega teka skupaj z mladimi in tudi posameznimi odraslimi s pretečenimi kilometri gradimo kroge solidarnosti okoli našega planeta že od leta 2011.

Na naše povabilo se je odzvalo 111 vrtcev in šol. Ob pomoči 154 mentorjev so najprej potekale delavnice ozaveščanja o problematiki podnebnih sprememb v povezavi z revščino v

Afriki ter o naši globalni soodvisnosti in odgovornosti, pri čemer je bilo poudarjeno, da moramo bolj skrbeti za naše okolje. Nato je v sklopu različnih dogodkov po šolah in vrtcih teklo 10.420 mladih in 446 učiteljev, vzgojiteljev in sorodnikov mladih v znamenju solidarnosti do ljudi v državah v razvoju, še posebej v Afriki, ki jih posledice podnebnih sprememb najbolj prizadejejo. Skupaj so lani za ta namen pretekli 44.766 km. V sedmih letih, odkar poteka tek, pa nam je skupaj v znamenje solidarnosti do najrevnejših uspelo preteči neverjetnih 298.138,37 km. Krog solidarnosti okoli planeta Zemlja je sedaj sklenjen že sedmič, saj je preko 66.000 tekačev preteklo že 7,4 dolžin ekvatorja, ki meri 40.075 km. S tekom nadaljujemo tudi v novem šolskem letu. •

celje

ZAJEMAJMO ŽIVO VODO IZ GOSPODOVEGA STUDENCA

Zinka Žnideršič

Že peto leto smo se sodelavci župnijskih Karitas Celje zadnji vikend v juliju zbrali v Vrbju, letos pod geslom Zajemajmo živo vodo iz Gospodovega studenca. Ob prijetnem druženju, klepetu in izmenjavi različnih izkušenj nam je čas tako hitro minil, da se kar nismo mogli raziti. Delavnica ge. Lare Lajovic nas je vpeljala v skrivnosti papirja. Kakšne čudovite stvaritve smo odnesli domov!

Prostovoljka iz Francije Coline Lambert nam je predstavila Francijo in njen rojstni kraj ter tamkajšnje

običaje. Drugi dan našega druženja pa smo se zgodaj zjutraj odpravili v neznano. Peljali smo se in peljali in ugibali, kam pravzaprav gremo. V čudovitem ranem jutru smo se ustavili na Bledu, se vkricali na pletne in se odpeljali na Blejski otok, kjer smo obhajali daritev

svete maše. Bilo je čudovito, tudi ob zvončku želja smo se ustavili. Nazaj grede pa smo še občudovali lepote lškega vintgarja.

Hvala Bogu. Hvala g. Mateju Pirnatu za organizacijo in vsem njegovim sodelavcem za čudovite nepozabne tri dni oddiha. Zares nas je odžejala in duhovno okrepila živa voda iz Gospodovega studenca in nam dala moči za naprej. •

koper

»LJUBEZEN JE ...«

Jožica Ličen

23. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas

Od 14. do 18. avgusta je pod naslovom »Ljubezen je...« na Sinjem vrhu nad Ajdovščino potekala 23. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas. Geslo kolonije in razstav 2017/2018 »Ljubezen je ...« je povezano z apostolsko spodbudo Radost ljubezni papeža Frančiška. »Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane. Ljubezen nikoli ne mine« (1 Kor 13,4-8).

Delovno vzdušje udeležencev je skozi ves teden spremljal še dodaten program:

- V ponedeljek, 14. 8., je bilo zbiranje in namestitve udeležencev ter predstavitev projekta Umetniki za Karitas.
- V torek, 15. 8., smo praznik počastili s sveto mašo na Otlici, ki jo je daroval generalni vikar koprške škofije msgr. Slavko Rebec. Spomnili smo se pokojnega Hieronima in s Slomškovo pesmijo V nebesih sem doma tudi obiskali njegov zadnji dom.

- V sredo, 16. 8., je Jože Bartolj, kulturni urednik na Radiu Ognjišče in strokovni sodelavec kolonije, posnel z umetniki pogovor o umetnosti in dobroti, zvečer pa je bil spoznavni večer. Z nami je bil tudi Jurij Paljk, pesnik, pisatelj in odgovorni urednik Novega glasa, ki o karitativnih in drugih dogodkih zvesto obvešča zamejske rojake.
- Četrtek, 17. 8., je bil že tradicionalno dan odprtih vrat. Udeležencem kolonije se je pridružilo še 75 drugih likovnih ustvarjalcev, ki so za namen kolonije darovali svoj likovni zapis.

Ob sklepu dneva je bila postavljena priložnostna razstava. Umetnike za Karitas in avtorje sva predstavili z likovno kritičarko Anamarijo Stibilj Šajn. V kulturnem programu so nas nasmejali Mladi z Gore, venček narodnih in nekaj drugih pesmi pa je zapel mladinski pevski zbor iz Cola pod vodstvom Melite Lemut Bajec. Prisotne je nagovoril ajdovski župan Tadej Beočanin, Občina Ajdovščina namreč že od leta 1995 vseskozi moralno in finančno podpira Umetnike za Karitas. V nagovoru je župan orisal pomen karitativnega dela v občini pa tudi pomen Umetnikov za Karitas, ki s sporočilom umetnosti in dobroti nosijo Sinji vrh in

našo dolino s kolonijo ter potujočimi razstavami v slovenski in evropski prostor.

Navzoče je pozdravil tudi generalni vikar koprške škofije Slavko Rebec, ki se je umetnikom tudi pisno zahvalil. Poleg zahvale so dobili v spomin županovo vino in sinjevrški sir. Poleg številnih uglednih gostov nas je obiskala tudi ga. Ljudmila Novak, ki že vsa leta spremlja Umetnike za Karitas, saj je v funkciji ministrice za Slovence po svetu odprla razstavo v Trstu in na Dunaju, spada pa tudi med stalne darovalce – posvojitelje likovnih del.

Tudi g. župan ni ostal brez darila; v duhu razstave v Rimu, ko smo papežu Frančišku podarili potico, smo se odločili, da enako potico, kot jo je

za papeža spekla Marinka iz Višenj, podarimo tudi našemu županu – zakaj pa ne, tudi 'županova potica' je lahko promocija naše doline!

In kdo so bili udeleženci letošnje kolonije?

Strokovni svet kolonije, ki ga sestavljajo likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn ter likovni ustvarjalci Jože Bartolj, Lucijan Bratuš, Milena Gregorčič, Azad Karim, Silva Karim, Mira Ličen Krmpotić, Tone Seifert, Bogdan Soban in Janez Štros je v skladu s Pravilnikom, ki sem ga pripravila kot voditeljica projekta in ga je potrdilo tajništvo Škofijske karitas Koper, izbral udeležence: iz Slovenije Marko Andlovic, Andrejka Čufer, Leander Fužir, Branko Jazbar, Janez Ovsec, Jošt Snoj in Igor Zimic; iz Nizozemske je prišel Edo Zupan, iz Nemčije Anuschka Dupalo – Loss, iz Turčije pa Ahmet Özel. Rezultat njihovega ustvarjanja je 25 likovnih del.

Slikam izbranih udeležencev so strokovni sodelavci, udeleženci preteklih kolonij in ostali slikarji dodali še 93 likovnih stvaritev, ki so na ogled v ateljeju na Sinjem vrhu, prva priložnostna razstava bo v Pretorski palači v Kopru, otvoritvena pa ob pripravi na Teden karitas na Dvorcu Zemono pri Vipavi.

O prepoznavnosti Umetnikov za Karitas govorijo številke: v 22 katalogih je zapisanih 1.575 imen avtorjev, ki so ustvarili 2.449 likovnih del, od katerih jih je že preko 2000 našlo prostor v kakem domu ali poslovnem prostoru. Ostala dela še vedno potujejo. V vseh teh letih je bilo 280 razstav doma in v tujini.

Mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas je prvi del celotnega projekta, ki med ljudmi zaživi s potovanjem razstav. Prav potujoče razstave so del karitativne dejavnosti, saj s sporočilom lepote bogatijo posameznika in družbo, istočasno pa nagovarjajo ljudi k dobroti. Letos bomo govorili o družinah v stiski, ki potrebujejo našo pomoč, saj prav zanje še kako drži geslo »Ljubezen je ...«, lahko pa tudi, kot je malo za šalo, malo zares narisal g. Slavko: »Ljubezen je!«

Istočasno z nastajanjem novih del potujejo še neoddana dela iz prejšnjih kolonij z geslom »Pogum, vse ljudstvo v deželi, govori Gospod,« in sicer: Grošljeva galerija na Prevaljah, Dom sv. Lenarta v Lenartu, Narodni dom v Mariboru, Mestna knjižnica Idrija in MORS v Ljubljani. •

ROMANJE V BERLIN

Jožica Ličen

Zadnji teden v avgustu je že 12 let zapored romanje sodelavcev Karitas iz koprške škofije. Vsakokrat je naš namen druženje sodelavcev in njihovih najbližjih, spoznavanje evropskih mest in svetišč, predvsem pa v molitvi in pesmi nabiranje moči za novo pastoralno leto.

Letos se nas je zbralo kar 110 in za cilj smo si postavili Berlin. Z nami so bili tudi duhovniki Franc Prelc, Slavko Rebec, Jožko Tomažič in Cvetko Valič, ki jim gre zahvala, da je bilo naše potovanje Romanje, pisano z veliko začetnico.

Na dolgi poti smo se prvi dan ustavili v Münchnu. Lepo smo bili sprejeti, g. Janez Pucelj in rojaki so poskrbeli, da smo v njihovi hiši obhajali bogoslužje, se srečali in okusili domače dobrote. Imela sem občutek, da je sredi prometnega mesta tu slovenska oaza miru.

Zvečer smo med molitvijo, pesmijo in klepetom prispeli v Berlin, kjer smo se namestili v hotelu City v vzhodnem delu mesta. Lepo so poskrbeli za nas. Naslednje jutro smo se srečali s prelatom iz apostolske nunciature dr. Mitjem Leskovarjem. Ker je bilo že prej dogovorjeno, da bomo v Berlinu potrebovali nekoga, ki nam bo razkazal stvari, ki jih obiskovalec tega mesta mora videti, se mu moramo tudi na ta način zahvaliti, da je nagovoril dva čudovita Slovenca, go. Martino in g. Vlada, ki že vrsto let bivata v Berlinu. Lahko rečem le, da sta oba živa enciklopedije polpretekle zgodovine. Kaj vse smo si ogledali, ne bi pisala ... morda izpostavim le Alexsanderplatz, katedralo sv. Hedvike, Brandenburška vrata. Zelo nas je nagovoril še ohranjeni umetniški del berlinskega zidu in Checkpoint Charlie. Zakaj? Morda tudi zaradi pripovedovanja obeh vodičev in našega predznanja, kaj je za svet, Evropo, predvsem pa za prebivalce Berlina pomenil ta nečloveški zid. Vsem

skupaj se je zdelo, da nad tem delom mesta še vedno visi nekaj težkega, kar bodo šele naslednji rodovi spremenili ... podobno kot pri nas. Od tam smo odšli z zavedanjem, da je na drugi strani zidu skoraj vedno jok.

Tipično nemško točnost smo občutili v gostilni sredi Berlina, kjer smo bili v četrto ure vsi postreženi in za bori 10 EUR dobili obilno kosilo. Sveto mašo je v cerkvi sv. Elizabete, ob somaševanju naših duhovnikov, vodil gostitelj g. Mitja, ki nam je tudi v pridigi nakazal, kako je Karitas v sedanjem svetu potrebna, pa ne le v materialnem, marveč veliko bolj v duhovnem smislu.

Večer v hotelu je po dobri večerji izzvenel v duhu harmonike, saj že tako nanese, da ima naš vodnik g. Darko vsako leto na romanju rojstni dan. Ob voščilu, pesmi in štirih harmonikah ni preostalo drugega, kot da smo tudi zaplesali.

Zadnji dan našega romanja smo začeli s sveto mašo, se poslovili od gostiteljev in nadaljevali pot v Potsdam, ki je bil nekoč sedež pruskih kraljev in nemških cesarjev. Ogled parkov in rezidence Sanssouci je bil le za okus, saj bi bil za spoznavanje tega bisera potreben najmanj en dan.

Dolga, vendar prijetna je bila pot domov, saj se je zaključila šele naslednji dan v jutranjih urah. Druženje sodelavcev, prijateljev in molitev zase, družine, dobrotnike ter ljudi v stiski ima tako močan naboj, da smo si obljubili, da naslednje leto ponovno poromamo. Kam? V teh letih, odkar imamo zadnji teden v avgustu zase, smo videli že skoraj vsa glavna mesta in božjepotna svetišča srednje in južne Evrope, tako da bi bil morda za spremembo koristen duhovni oddih ob morju. Že naslednji dan sem po e-pošti dobila sporočilo sodelavke, ki je bila z nami prvič in je zapisala: »Ne glede, kam boste šli prihodnje leto, vas prosim, da me že danes vpišete na seznam.« In to je to! •

MATI TEREZIJA ZA VZOR IN POGUM

Jožica Ličen

Na god sv. Matere Terezije, 5. septembra, smo se sodelavci Karitas vipavske dekanije zbrali pri sveti maši v božjepotni cerkvi Marije Tolažnice žalostnih v Logu pri Vipavi. Poleg sodelavcev Karitas smo k sveti maši povabili tudi dobrotnike, prejemnike pomoči in vse ljudi dobre volje. Naš prijatelj, slikar Jože Bartolj, je naslikal

podobo Matere Terezije, ki jo je g. dekan blagoslovil in je sedaj v Centru dekanijske karitas v Ajdovščini.

Dejansko lahko rečem, da nam je Mati Terezija prišla naproti. V lanskem letu so na srečanju vsi prisotni dobili knjižico o njej, in zato smo se odločili, da bodo na vsakem mesečnem srečanju dekanijske Karitas sodelavci posameznih župnijskih Karitas v knjigo o dobrodelnosti zapisali misel, s katero jih je Mati Terezija nagovorila. In tako smo se eno leto, resnično nenačrtno, pripravljali na ta dogodek. Res, veter veje, koder hoče ...

Veliko reči bi lahko zapisala o tem dogodku, zato naj bo vrhunec vsega povedanega pridiga **g. dekana Franca Likarja**, ki je lahko tudi vizija za marsikaterega sodelavca Karitas:

»Drage sodelavke in sodelavci Karitas in vsi, ki ste z delom Karitas kakorkoli povezani, bodisi kot darovalci ali prejemniki pomoči. Skupaj smo, da Bogu izročimo delo novega pastoralnega leta, ki je tudi novo delovno leto za Karitas. Z Božjim blagoslovom bo vaše delo imelo dober tek, kot pravi naš pregovor.

Že drugo leto smo ob tem začetku zbrani na god svete Matere Terezije, ki je naša velika vzornica skrbi, dela in ljubezni do pomoči potrebnih. Njena svetost daje navdih vašemu poslanstvu, zato je prav, da pogosto zajemate iz njene bogate duhovnosti, ki je nastajala ob njenem delu in ob njenih vsakodnevnih stikih z ubogimi. V duhovnosti svete Matere Terezije boste našli odgovor na marsikatero vprašanje, ki se vam bo postavilo pri vašem delu, na marsikateri dvom, ko se boste morda vpraševali bodisi o uspešnosti bodisi o smiselnosti vašega dela.

Na štiri kratka sporočila duhovnosti svete Matere Terezije, ki morejo biti navdih za sodelavce Karitas, bi vas želel spomniti:

Prvo sporočilo: drža veselja in prijaznosti

Sv. Mati Terezija je verjela, da Božja ljubezen nima meja, zato mu je popolnoma zaupala. Bog lahko v življenju vsakega človeka naredi velike stvari, če mu zaupa in se mu prepusti, kakor je vse življenje ravnala Marija. Zaupanje v Boga je življenje sv. Matere Terezije napolnjevalo z radostjo, ki se je izražala v njenem sijočem nasmehu. Ta nasmeh je bil njeno razpoznavno znamenje. Njeno življenje je bilo 'radost ljubezni', zaradi katere je Božja navzočnost za mnoge ljudi postala oprijemljiva.

Živeti svoje poslanstvo z veseljem je bilo nešteto krat zanj izziv, da ni zapadla malodušju ob dnevnih soočenjih s strašnim trpljenjem ubogih. Iz te svoje izkušnje je lahko povedala svojim sestrkam: 'Misijonarka ljubezni mora biti misijonarka veselja. Po tem znamenju vas bo svet prepoznal kot misijonarke ljubezni. Raje vidim, da delate napake prijazne, kot da delate čudeže neprijazne.' Tega načela se je tudi sama držala. Prav

ta drža, da je bila prijazna, jo je nagibala, da je na druge gledala z naklonjenostjo, da jim je pomagala v dvomu ali spregledala njihove napake. Zaradi te priljudnosti je bila dostopna in zaželena tudi med tistimi, katerih mnenja so se razlikovala od njenega. Tako prijaznost, ki je sporočala ljubezen, je zahtevala od svojih sester: 'Bodite živ izraz Božje prijaznosti: prijaznost na vašem obrazu, prijaznost v vaših očeh, prijaznost v vašem nasmehu, prijaznost v toplem pozdravu.'

Drugo sporočilo: vera v smisel poslanstva

Ne samo naklonjenost do trpečega, temveč trpljenje skupaj z osebo je postalo njena 'druga narava'. Nikoli se ni navadila na trpljenje drugega, spričo njega ni mogla ostati neprizadeta, nikoli se ni sprijaznila s tem, da bi bila samo nemočna gledalka. Vsaka stiska je bila zanjo izziv, ki ji ni dal miru, tudi če je to od nje terjalo velik napor in žrtev.

Mati Terezija je v tem sočutju večkrat prepotovala svet, da bi prinesla pomoč in uteho ubogim. Kljub vsemu dobremu, kar je storila, pa se je zdelo, da sprememb na boljše skorajda ni. Mnogi so kritizirali njen trud z očitanjem, da ni dovolj rezultatov. Ostajale so nepregledne množice ubogih, tudi vzroki za uboštvo se niso nikjer na svetu spremenili. Ne smemo pozabiti, da ni nikoli obljubljala ali si domišljala, da lahko spremeni družbene strukture in izkoreniniti uboštvo. Vedela je, da je Bog ni poklical, da bi se ukvarjala z družbenimi ali političnimi problemi sveta, ampak da se dotakne posameznega trpečega ob njegovi trenutni potrebi. Ob tem je pogosto izrekla tiste znane besede, da njeno delo ni nič drugega kot kaplja v morje, da pa bi bilo brez te kaplje morje siromašnejše. Ta njena misel in drža naj vas prevzame, ko bo boste v morju potreb čutili nemoč svojih majhnih dejanj.

Tretje sporočilo: prinašanje upanja

Z vsem, kar je delala, govorila in snovala sv. Mati Terezija, pa je bila prinašalka upanja. Prinašala je upanje vsem, ki so se počutili nemočni v svojem trpljenju; včasih samo tako, da jih je spomnila na Božjo ljube-

zen. Kdaj drugič je bilo vse, kar je lahko dala: nasmeh, prijazna beseda, nabožna podobica, obljuba molitve. Ti majhni dokazi ljubezni so pomagali pri vračanju upanja, smisla življenja in želje po ljubezni.

Zato se tudi vam ni treba ustrašiti, kaj pa sedaj, če bo skladišče Karitas prazno. Kdor ljubi, ima vedno nekaj, kar lahko da.

Četrto sporočilo: svetost

Že za časa njenega življenja na tem svetu so Materi Tereziji mnogi rekli, da je živa svetnica. Na takšne ne-taktne pripombe glede njene svetosti je odgovarjala z izjemno preprostostjo: 'Svetost ni razkošje manjšine, ampak preprosta dolžnost za vas in zame. Svetost mora biti naše običajno stanje.' Seveda s tem ni namigovala, da jo je lahko doseči, saj je svetost v prvi vrsti sad delovanja Svetega Duha. Vendar pa je tudi brez drobnih kapljic ljubezni ne bo.

Vsem vam želim, da bi tudi v tem letu nakapljali veliko teh kapljic: za druge in s tem tudi zase.»

... in tako smo se po končani sveti maši napotili v naš Center karitas, kjer smo postavili podobo Sveste matere Terezije na vidno mesto, da bo nagovarjala vse, ki pomoč potrebujejo, in tudi tiste, ki pomagajo. •

Ljubljana

NAG SEM BIL IN STE ME OBLEKLI

Alenka Bahovec

Prispevek za Karitas o sodelovanju udeležencev mednarodnega srečanja Magis in Karitas

Julija je v Ljubljani potekal del mednarodnega srečanja mladih v duhu ignacijanske duhovnosti Magis. Latinska beseda magis se lahko prevede kot več, boljše, polnejše. Sv. Ignacij Lojolski jo je uporabljal, da je opisal, kako si pristen kristjan prizadeva za globljo povezavo s Kristusom in za večje veselje služiti drugim. To je bilo vodilo našega šestdnevnega srečanja, tako imenovanega eksperimenta, kjer nas je 11 ude-

ležencev iz 7 evropskih držav in organizacijska ekipa spoznavala temo Dela usmiljenja.

Vsak dan smo se pobljše spoznali z enim ali dvema telesnima deloma usmiljenja, najprej s teoretičnim uvodom (za duhovni del smo si izposodili kar avdience papeža Frančiška o usmiljenju), sledili pa so praktični napotki za konkretno srečanje z delom usmiljenja v praksi. Tako smo nekaj časa preživeli z mladoletnimi prosilci za azil brez spremstva, brezdomci in obolelimi starejšimi, obiskal nas je prostovoljec v zaporu, imeli smo molitev na Žalah in na izletu na čudovito Gorenjsko premišljevali o »novem delu usmiljenja«, ki ga je predlagal papež Frančišek – skrbi za skupni dom.

Zadnji dan pred odhodom v Prago na srečanje z udeleženci Magisa na drugih eksperimentih smo pobljše spoznali še delo »nage oblačiti«. Papež Frančišek je na katehezi o tej temi povedal:¹ »'Nag sem bil in ste me oblekli' (Mt 25,36) nas zavezuje, da ne odvrčamo pogleda od novih oblik revščine in odrinjenosti, ki ljudem onemogočajo, da bi dostojanstveno živeli.« Veliko truda v vračanje dostojanstva ljudem vložijo sodelavci Karitas, zato smo veseli, da smo imeli možnost biti vključeni v delo dveh župnijskih Karitas v Ljubljani (župniji Marijinega oznanjenja in sv. Frančiška Asiškega). Razdeljeni v tri manjše skupine smo priskočili na pomoč tamkajšnjim prostovoljkam pri pripravi prehranskih paketov in razdeljevanju oblačil. Četrta skupina je obiskala pro bono ambulanto in se spoznala z njenim delom.

Monika iz Poljske je opisala dve različni izkušnji na župnijski Karitas: »Srečala sem žensko, ki je skoraj jokala. Želela sem ji pomagati, a nisem mogla. Prišel je tudi mlad moški in prosil za nogavice, in ko sem mu jih podala, je bil zelo vesel, da ima nogavice. Smehljaj se je.« Duhovnik p. Marjan Kokalj je, ki nas je spremljal na Magisu, je komentiral svojo izkušnjo: »Odzivi ljudi so lahko zelo različni. Odvisno je od ljudi. Nekateri mislijo, da jim je treba pomagati, nekateri pa so zelo hvaležni.«

Popoldne smo se vsi udeleženci skupaj sprehodili do skladišča Karitas na Poljanah, kjer nas je sprejel in na naša vprašanja odgovarjal generalni tajnik Jože Kern. Agnieszka iz Poljske je opisala svoje občutke: »Presenečena sem bila, da je bilo na enem mestu tako veliko oblik in čevljev. Še bolj sem bila presenečena, da tako veliko ljudi podari obleke in druge stvari.«

Presenečenje, veselje in nemoč, nova spoznanja ... V teh nekaj dneh smo doživeli veliko stvari in domov, v vsakdanjik, smo vsi, udeleženci in organizatorji, odšli obogateni. Lukas iz Nemčije je naš eksperiment povzel takole: »Po teh dneh opravljanja del usmiljenja bodo v našem spominu še dolgo ostala številna sre-

Udeleženci in organizatorji eksperimenta Dela usmiljenja pri Rupnikovem mozaiku na Žalah, ki se lepo povezuje z našo temo: »Žejen sem bil in ste mi dali piti ...«

Skupna slika na Župnijski karitas v župniji sv. Frančiška Asiškega v Šiški.

Udeleženki Magisa pri delu na Župnijski karitas v župniji Marijinega oznanjenja.

čanja in majhni trenutki. Vsako srečanje nas je nekaj naučilo, in tako nekateri izmed nas razmišljamo, da bi doma začeli z opravljanjem prostovoljnega dela.«

Hvaležni za naše izkušnje bi se radi zahvalili vsem sodelavcem Karitas za njihov trud in zgled. Še posebej bi radi izrazili hvaležnost Poloni Mikič, ki je z navdušenjem podprla našo željo sodelovati s Karitas in skoordimirala vse potrebno, generalnemu tajniku Jožetu Kernu za prijazen sprejem in seveda vsem na župnijskih Karitas in v pro bono ambulanti, ki ste nas sprejeli medse. •

PRIJAZNO SREČANJE GENERACIJ

Hieronim Kavčič

24. srečanje bolnih, invalidov in starejših v Rovtah

Človek kar ne more verjeti, kako hitro čas beži. Na prvo septembrsko nedeljo je naša Župnijska karitas Rovte pripravila že 24. dan za naše starejše, bolne in

¹ Vir: http://sl.radiovaticana.va/news/2016/10/26/pape%C5%BEeva_kateheza_tujce_sprejemati_nage_obla%C4%8Diti/1267860

invalidne. Gospod nam je naklonil prav prijeten dan za takšno srečanje. Tudi za to srečanje je imel Bog svoj načrt, saj ga naj bi vodil upokojeni bolniški župnik g. Miro Šlibar.

Na srečanje smo vse bolne, invalide in starejše tudi z osebnimi vabili povabili kar tri tedne prej, da so si lahko rezervirali čas in tudi prevoz. Odzvali so se v precejšnjem številu. Tudi invalide na vozičkih so svojci pripeljali. Duhovni del srečanja je vodil g. župnik Janez Kompare iz Logatca, ki je sprejel povabilo, ko smo izvedeli, da g. Miro zaradi novonastale situacije ne more priti. Somaševal je še domači župnik g. Janez Petrič, v spovednici pa je pridno opravljal svoje delo novi vrhniški kaplan g. Boris Rozman, ki smo ga ravno tako ujeli zadnji trenutek. V uvodu nas je pozdravil naš tajnik. Pri sveti maši so sodelovali tudi starejši. Prepeval je mešani cerkveni pevski zbor pod vodstvom zborovodja Janeza Trevena. Tudi župan g. Berto Menard je z obiskom izkazal svojo pozornost ljudem, ki nosijo svoj »križ«. V homiliji je g. Janez poudaril, kako veliko moč ima vera in kakšno milost nam s tem daje Bog. Med mašo je bilo tudi bolniško maziljenje.

Po maši smo se preselili v spodnje prostore župnišča, kjer so naše članice skrbno obložile mize z dobrotami, ki so nam jih darovali naši farani. Bilo je prijazno srečanje generacij, kjer so se med seboj veselo pogovarjali in obujali spomine. Spregovorila sta nam g. župan in župnik g. Janez Kompare, pozdravil nas je tudi kaplan g. Boris Rozman, ki je začel svoje novo kaplansko delo na Vrhniki. G. župnik Janez je povedal nekaj dobrih šal. Tudi pozdrav predsednika krajevne skupnosti g. Viktorja Trčka ni manjkalo. V imenu starejših se nam je vsem zahvalil g. Jože Grdadolnik, ki je potrdil, kakšen pomemben pomen imajo takšna srečanja. Mladi harmonikar Jure Kunc pa nas je razveselil s harmoniko, ki ji vsi, posebno starejši, radi prisluhnejo. V veselem razpoloženju so gostje počasi začeli odhajati domov, člani Karitas pa smo ob pospravljanju sklenili, da takih srečanj ne bomo opustili. •

maribor

ROMANJE SODELAVCEV MARIBORSKE KARITAS

Polona Šporin

V soboto, 19. avgusta, smo sodelavci Karitas mariborske nadškofije že sedmič romali skupaj, tokrat v Slovensko Bistrico. Geslo letošnjega romanja so besede sv. M. Terezije iz Kalkute: »Širite ljubezen.«

Zbralo se nas je preko 300 romarjev iz vseh koncev naše nadškofije, željnih duhovnih spodbud za naše nadaljnje delo ter medsebojnega povezovanja in druženja. Že sama dobrodošlica z bogato pogostitvijo in vzdušje pred cerkvijo je dalo slutiti, da se nam obeta duhovno bogat in lep avgustovski dan. Niti nekaj kapelj dežja ga ni zmotilo. Sodelavci bistriške Karitas so prav za vsakega izmed nas izdelali »medaljo« kot znak naše medsebojne povezanosti in tudi kot spomin na romanje.

Naše romarsko druženje smo pričeli s sveto mašo v župnijski cerkvi sv. Jerneja, ki jo je ob somaševanju drugih duhovnikov daroval mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikel. Po maši nas je pod velikim šotorom čakalo kosilo, dobrodošlico v eni največjih slovenskih občin nam je izrekel tudi župan dr. Ivan Žagar. Prijetno druženje smo nadaljevali s sprehodom skozi mesto. Najprej smo se ustavili v gradu in si ogledali prostore in številne zbirke. V gradu sta znamenita viteška dvorana in poročna dvorana, na ogled so številne stalne razstave in razstave umetniških del, med njimi tudi zbirka starih molitvenikov. Grad je osrednji mestni in občinski kulturni center in skupaj z grajskim parkom tvori prvovrstno spomeniško celoto. Sprehod smo nadaljevali do podružne cerkve Marije sedem žalosti, kjer smo pred izpostavljenim Najsvetejšim imeli molitveno bogoslužje s petimi litanijami Matere Božje. Nato smo se vrnili na prireditveni prostor pod šotorom, kjer so nam postregli z večerjo. Deležni smo bili kulturnega programa, ki so ga organizirali sodelavci bistriške Karitas. S pesmijo je naša srca ogrel mladinski pevski zbor iz Slovenske Bistrice, od srca smo se nasmejali tudi z »vsemi žavbami namazanima« humoristkama Tiliki in Ciliki iz župnije Sv. Trojice v Halozah, ki sta obljubili, da ko bo dokončana avtocesta, nas vse povabita na druženje v vinorodne Haloze.

Hvaležni prizadevnim sodelavcem bistriške župnijske Karitas, voditelju Milanu Borku in župniku Janiju Družovcu za lep sprejem, ves trud, ki so ga vložili v pripravo romarskega srečanja in vso skrb za naše dobro počutje v njihovi župniji in njihovem mestu smo se razkropili po svojih župnijah in delovnih mestih, kjer bomo nadaljevali svoje poslanstvo.

Naše poslanstvo ni samo v prinašanju materialnih dobrin, za katere je ta ali oni iz tega ali onega razloga prikrajšan.

V prvi vrsti je naša naloga prebujati v človeku, ki trpi, njegovo dostojanstvo. Druga stvar, ki je ravno tako pomembna, pa je vzpostavljanje odnosa, ki se začne s tem, da znamo človeku prisluhniti in mu damo čutiti, da ga sprejemamo, da ga imamo radi. Samo ljubezen lahko človeka, ki trpi, ki je žalosten, ponižan, osamljen ..., postavi na noge. Samo tako se za tega človeka rodi novo upanje.

18

Drage sodelavke in sodelavci Karitas, če nas Bog ljubi takšne, kot smo, je naš odgovor na to ljubezen, da se podamo na pot k tistim, ki našo pomoč potrebujejo. Samo na ta način bo naša pomoč s srcem in bo prebujala ljubezen, da tudi tisti, ki so deležni naše pomoči, vedno bolj postajajo odprti za stiske drugih, da ne vidijo samo svoje stiske, ampak so ta dar, ki so ga prejeli, sposobni deliti naprej. Samo tako raste drugačen svet, ki je odgovarjanje na ljubezen in posredovanje te ljubezni naprej.

Za sodelavca Karitas je pomembno, da naše služenje ni samo zunanje, ampak da našemu delu daje pečat naša vera in naše srce.

Če bomo šli po tej poti, bomo pričevalni, ni se nam bati za nove sodelavce, kajti samo ljubezen rodi ljubezen.

msgr. Alojzij Cvikel, mariborski nadškof

Vedno bolj se zavedamo, da potrebujemo to romanje sredi dopustov in počitnic – sredi avgusta, da se napolnimo z Božjo močjo, saj se po romanju začne »trdo delo« z in za družine s šolarji – deliti se začne vse tisto, kar so prosili za novo šolsko leto. Hvala vsem voditeljem in sodelavcem na vseh nivojih.

Potrebna je molitev – prošnja – zahvala – skrb zase – za telo in dušo, da zmorem z Božjo pomočjo se razdajati – opogumljati – svetovati ... Zato, dragi romarji – HVALA za vse in prijetno ter blagoslovljeno pot vam želim!

*Branko Maček,
predsednik Nadškofijske karitas Maribor*

Sodoben način življenja trga in rahlja klasične rodbinske in sosedske vezi, zaradi česar je vse več osamljenih ljudi med vsemi generacijami. Ni več samo po sebi umevno, da se ustavim pri bolnem sosеду ali ostarelem sorodniku. Često nam zmanjkuje časa oziroma korajže. Znan je opravičen ali neopravičen vsakdanji rek: »Nimam časa,« oz.: »Drugi so za to zadolženi in plačani.«

Čutenje s človekom v stiski in tako imenovana prostovoljna ponudba tople človekove dlani je danes izziv in osnovna naloga vsakega sodelavca Karitas. Gre za negovanje človekovega dostojanstva, o katerem je pred 120 leti govoril papež Leon XIII. v prvi socialni okrožnici sveta Rerum novarum.

Zato je karitativno delovanje, razdajanje in služenje človeku v stiski, zlasti malim in ubogim, najbolj prepričljiv dokaz, da se je nekdo osebno srečal z Bogom. To je tudi najboljši pristop za uspešno evangelizacijo. Tega se zavedamo tudi v dekaniji Slovenska Bistrica, zlasti vsaka župnija v dekaniji, in bi radi naredili šolo občestvenosti, kjer bo mogoče v bogoslužju in molitvi stopiti v ljubeči odnos z Bogom in v Svetem Duhu ter graditi bratske odnose med seboj.

Dejavnost Karitas brez duhovne dimenzije je slaba sociala ali slaba materialna pomoč. Naš notranji nabo, ki se krepča v evangeliju, evharistiji, osebni molitvi ..., je ponudba nove evangelizacije ubogim in zapuščenim v naši sredi.

iz nagovora dekana Tomislava Šantaka

V Slovenski Bistrici deluje Karitas na dekanijski ravni. V lanskem letu se je obnovilo delovanje ŽK Makole, ŽK Šmartno in ŽK Črešnjevec.

Enkrat mesečno imamo skupni sestanek, ki se ga udeleži okoli 25 prostovoljcev iz vse dekanije. V ŽK Slovenska Bistrica nas je aktivnih 30 rednih prostovoljcev.

Vsako leto organiziramo srečanje starejših v Slomškovem domu, romanje na Brezje, v preteklem letu smo obiskali preko 100 starejših v domačem okolju. Vsak mesec pri nas prosi za prehranski paket okoli 50 prosilcev, kar pomeni, da smo pomagali cca 150 osebam mesečno. V Domu starejših enkrat mesečno organiziramo druženje z oskrbovanci. Zelo lepo je pričela delovati ročnodelska skupina. Pomagali smo ustanoviti skupino za okrasitev cerkve. Prostovoljci ŽK so v preteklem letu opravili preko 4000 ur prostovoljskega dela.

Milan Borko, voditelj ŽK Slovenska Bistrica

Skupina za krašenje je okrasila ambon s 1200 drobnimi rožicami iz papirja. Prav tako je bila tudi cerkev izbrano okrašena, saj so bili tik pred praznovanjem farnega žegnanja.

Zdenka

Dan, ko smo sodelavci NŠK Maribor poromali v Slovensko Bistrico, je bil izredno lep, duhovno in kulturno bogat dogodek. Prisrčen sprejem in vse, kar se je ta dan dogajalo, je potrdilo, da zmoremo res veliko za druge in zase. Nagovor nadškofa in njegova preprostost sta samo potrdila naše poslanstvo: da je dobro delati dobro.

To je bil dan, ko ni bilo delitve na pomembne in manj pomembne ljudi, ampak smo bili vsi enaki, enako misleči. Naše misli in besede so bile usmerjene k enemu samemu cilju: širiti ljubezen, prijateljstvo in dobroto z odprto dlanjo vsem, ki smo je potrebni.

Hvala ŽK Slovenska Bistrica za zelo dobro in bogato organizirano druženje, za ogromno vloženega dela in priprav, ki so trajale celo leto, vidi se, da delajo in dihaajo vsi za eno.

Hvala vam, NŠK Maribor, da nam take dogodke omogočite.

romarji iz ŽK Ormož

Oddaja Karitas

V nedeljo

**1. 10.: Predstavitve
seminarjev Karitas**

LITERARNI TABOR V ŽIČKI KARTUZIJI

Karmen Fridrih

V vročih poletnih dneh je v prečudovitem ambientu žičke kartuzije v organizaciji Kulturno-umetniškega društva Gnezdo iz Slovenskih Konjic potekal literarni tabor, na katerem so bili navzoči tudi drugi ustvarjalci. Na povabilo organizatorjev smo se ga varovanci in osebje iz VDC Čebela z velikim veseljem udeležili. Po svojih zmožnostih smo predvsem likovno ustvarjali, opazovali likovne umetnine članov Društva likovnikov in fotografov iz Slovenskih Konjic, opazovali kuhanje golaža ...

Ob pomoči likovnikov je v tem okolju nastala tudi čudovita slika, ki nam je v velik ponos, hkrati pa spomin na prečudoviti dan, ki smo ga preživel v tem starodavnem samostanu. Spoznali smo, da je za nastanek čudovite slike potrebna samo volja in pomoč dobrega umetnika. V družbi različnih umetnikov smo bili zelo lepo sprejeti, hkrati pa veseli, ker so izkazali interes za nadaljnje sodelovanje. •

ново mesto

K MARIJI IN BL. ALOJZIJU GROZDETU NA ZAPLAZ

Škofijska komisija karitativnih dejavnosti je v sodelovanju s Škofijsko karitas Novo mesto organizirala že **9. romanje bolnikov, invalidov in starejših na Zaplaz**. V lepem, s soncem obsijanem dopoldnevu je **v soboto, 26. avgusta 2017**, v Marijino svetišče poromalo skoraj petsto bolnikov, invalidov in starejših. Večina je ob pomoči spremljevalcev prišla z osebnimi vozili, prišli pa so tudi z štirimi avtobusi. Pol ure pred mašo je bila molitev rožnega venca. Ob 10.30 je bila sveta maša, ki jo je ob dvajsetih somaševalcih daroval škof Andrej Glavan. Na začet-

ku je vse pozdravil predsednik Škofijske karitas Novo mesto g. Ciril Murn. Še posebej je pozdravil člane Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov, Društva invalidov Dolenjske ter vse ostale bolnike in ostarele. V homiliji jih je nagovoril škof Glavan in poudaril, da letošnje romanje poteka v znamenju dveh velikih dogodkov: 100. obletnice zaplaške cerkve in 100-letnice Marijinih prikazovanj v Fatimi. Med mašo so številni prisotni prejeli tudi zakrament bolniškega maziljenja, po maši pa so se zadržali ob svetišču v pogovoru in druženju. Zbrane je škof spodbujal k potrpežljivosti in zaupanju v tegobah bolezni in starosti, hkrati pa se je v svojem imenu in v imenu bolnikov zahvalil vsem tistim, predvsem svojcem, prijateljem in zaposlenim v različnih negovalnih ustanovah, ki dan za dnem kot usmiljeni Samarijani z občutljivostjo in pozornostjo skrbijo za svoje onemogle bližnje. •

letovanja

PUSTOLOVŠČINA, LEPO OKOLJE IN ČUDOVITI LJUDJE

zbrala: Alenka Petek

Letos so nas izbrali za letovanje družin v Portorožu. Z velikim veseljem smo se odzvali, saj nas počitnice vedno znova opomnijo, kako težko dosegljivo je preživeti čas skupaj in se vsaj malo odpočiti. Vse več Slovencev si skupne počitnice težko privoščijo, še posebej, če družina šteje več članov.

Tudi jaz sem delala pošteno, pa kaj hočemo, bila sem ena izmed mnogih, ki se je znašla v podjetju, ki je šlo v stečaj. Ostali smo z nedograjeno hišo in moževno plačo. S temi sredstvi pa si težko privoščimo počitnice, še težje pa je privarčevati sredstva, s katerimi bi dokončali gradnjo hiše.

Kljub vsemu smo optimistični in v tem duhu smo se v avgustovskem jutru odpravili v Portorož, kjer sonce sije močnejše. Tam smo spoznali veliko novih prijateljev, ki so se znašli v različnih stiskah. Tukaj smo bili med sebi enakimi. Skupni pogovori, plaža in izleti so nas povezali. Izmenjali smo mnenja, poglede na različne stvari. Čeprav si nismo bili v vsem enotni in enaki, smo ugotovili, da različnost našo skupino bogati. Zanimivo se nam je zdelo tudi dejstvo, da Karitas ravno sredi mondenega in bogatega Portoroža organizira počitnice družin. Po drugi strani pa je prav tako. Kar naj nam bodo prijatelji malo nevoščljivi, ko bodo prejeli razglednice.

Otroci so bili zadovoljni in veseli vseh presenečenj, ki so jih doživeli. Malih, sladkih in tistih večjih. Še najbolj pa so bili veseli res srčnih animatorjev. Otroci so namreč bolj kot kruha potrebni objemov in pozornosti v vsakdanjiku.

Veliko presenečenje je bila tudi sv. maša, saj je moral duhovnik vstopiti med vse zmedene ovce poln razumevanja in potrpljenja. Zapomnili smo si ga kot srčnega pastirja, ki ima čas tudi za najbolj zbegane ovce. Hvala g. Marku Čižmanu. Z nami je preživel cel dan, ki ga je zvečer zaključil s sv. mašo.

V tem tednu nam je bilo lepo. Bili smo deležni tolažbe in spodbude za nove dni in napore, ki nas čakajo v prihodnje. In ker prazna vreča ne stoji pokonci, se zahvaljujem še obema kuharicama za požrtvovalno delo, saj sta nas res lepo pocrkljali. Nič jima ni bilo težko. Hvala tudi Alenki ter njeni družini za čas in vso organizacijo.

Vem, da sije sonce v Portorožu močnejše. In prav je tako. Saj si tam nabere moči in energije za vse dni v letu do naslednjih počitnic.

Hvala vsem, ki podarite svoj čas drugim.

Marjeta Debevec

Preden smo prišli v Portorož, smo imeli mešane občutke. To je bilo za nas prvič, da smo se podali na pot in nismo vedeli, kaj nas čaka. Porajala so se nam nešteta vprašanja. Bomo zmogli? Kako nas bodo sprejele druge družine? Se bom naša družina lahko vključila med toliko različnih družin?

Začetek spoznavanja je bil enkraten. Družine smo se predstavile druga drugi in povedale, s čim se ukvarjamo, kaj imamo radi, kako preživljamo čas med letom. Edinstven je bil občutek, da lahko tako veliko ljudi brez težav živi pod eno streho. Skupni sprehodi, odhodi na plažo, izleti in pojedina za skupno mizo so

nas povezali v veliko družino. Res je, da smo si bili zelo različni, ampak tudi taki smo lahko brez večjih težav cel teden bivali skupaj. Skupna zabava, praznovanje in druženja so naredila naš teden nepozaben. Za to je zaslužna naša gostiteljica Alenka, animatorji ter kuharici. Iz izkušenj lahko rečem, da so bile te počitnice najboljše in najlepše, kar se nam je zgodilo. Pustolovščina, lepo okolje in čudoviti ljudje.

Hvala vsem za topel sprejem in brezhibno izpeljan teden. Imamo vas radi in ne bomo vas pozabili.

Biljana

LETOVANJE STAREJŠIH V ODKRIVANJU BOŽJE LJUBEZNI

s. Slavka Cekuta

Nepozaben teden v Sončni hiši v Portorožu smo »dobesedno« praznovali na povabilo Škofijske Karitas Novo mesto starejši in mlajši skupaj. Bogatili smo se drug ob drugem. Ustvarjalne dejavnosti, duhovni program s sv. mašo, kopanje in izleti so se prepletali skozi naše dneve. Imeli smo tudi priložnost, da smo si v skupini podelili izkustva o našem vsakdanjem izpuščanju tega, kar smo v polnosti živeli, a danes ne zmoremo več. Odkrili smo, da smo kljub starosti poklicani odkrivati nove talente in vire veselja, ki osrečujejo nas in tiste, ki so z nami. Tako nam je postalo vodilo: »Izpusti in se odprti novim izzivom.« Oče Bojan v Strunjanu je naše vodilo dopolnil in nas vzpodbudil, da se skozi naše oči smehlja dobri Bog, zato ne smemo 'šparati' s pogledi, po katerih se razodeva Božja ljubezen.

Vsi hvaležni za nepozabni teden. •

Sončna skupinska fotografija.

Člana strokovne komisije (Ciril Murn in s. Slavka Cekuta) pri komentiranju dekorativnih mojstrov, izdelanih iz naravnih materialov.

Angelčki, s katerimi smo obdarili svoje (tudi skrite) prijatelje.

Člana strokovne komisije (Ciril Murn in s. Slavka Cekuta) pri komentiranju dekorativnih mojstrov, izdelanih iz naravnih materialov.

Odkrivanje Božje lepote v danem trenutku – tukaj in sedaj.

»... zgodi se tvoja (Božja) volja kakor v nebesih tako na zemlji ...« Misel prostovoljke, ki ji je bila v pomoč, ko se je soočala z odhajanjem svojega moža v večnost, z nami pa jo je podelila na pogovorni delavnici o izpuščanju.

Združeni v molitvi okrog praznično okrašene mize.

»Sodelavke iz ŽK Slovenska Bistrica so oblikovale 1200 ročno izdelanih vrtnic iz krep papirja za znak Karitas«
7. srečanje prostovoljcev NŠKM

»Ustvarjalni duh se krepi v skupnem druženju«
Umetniki za Karitas na Sinjem vrhu

Sončna hiša v Portorožu je žarela v soncu in v srcih mnogih, ki so letošnje poletje tam našli dom za nekaj dni počitka. To so doživeli tudi starejši iz ŠK Novo mesto sredi septembra.

Karitas se je dobro počutila v Stični med mladimi.

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

